

Kommittédirektiv

Kulturpolitikens inriktning och arbetsformer

**Dir.
2007:99**

Beslut vid regeringssammanträde den 28 juni 2007

Sammanfattning av uppdraget

En kommitté skall se över kulturpolitiken, dess inriktning och arbetsformer och lämna förslag om de förändringar som följer av kommitténs överväganden. Kommittén får även lämna författningsförslag.

Kommittén skall bl.a. överväga:

- behovet av förändringar i de nationella målen för kulturpolitiken,
- möjligheterna till utveckling och förnyelse av det kulturpolitiska samspelet mellan staten, landstingen och kommunerna,
- möjligheten att tydliggöra statens långsiktiga uppgifter och åtaganden inom kulturområdet,
- förutsättningarna för att bredda ansvaret för kulturverksamheter i samhället hos både offentliga organ och enskilda aktörer,
- prioriteringar av statens insatser bl.a. för hur kulturpolitiken kan samspela med andra relevanta samhällsområden.

Kommittén skall också behandla den statliga förvaltningsorganisationen inom kulturområdet, det statliga institutionsväsendet och de statliga stödordningarna.

Uppdraget skall redovisas senast den 31 december 2008.

Bakgrund – kulturpolitikens framväxt

Dagens kulturpolitik har vuxit fram under lång tid. Många svenska kulturinstitutioner kan härleda sitt ursprung flera hundra år tillbaka. Statsmakterna har vid olika tidpunkter under 1900-talet gjort kulturpolitiska ställningstaganden som än i dag har aktualitet. En samlad kulturpolitik i dagens mening formulerades dock först under åren 1974–76 genom tre kulturpolitiska propositioner med åtföljande riksdagsbehandling (särskilt prop. 1974:28, bet. 1974:KrU15, rskr. 1974:248).

1974 års kulturpolitik grundades på att riksdagen beslutade om särskilda övergripande mål. Dessa skulle styra den statliga verksamheten men var också avsedda att fungera vägledande och pådrivande för politiken i landsting och kommuner.

Politiken utgick från en bred genomgång av kulturpolitikens olika avsnitt. Stor vikt lades bl.a. vid vad som benämndes fritt kollektivt skapande och studieförbundens verksamhet. Statens kulturråd inrättades som en ny förvaltningsmyndighet inom kulturområdet och stödet till fristående kulturarrangemang utanför de offentliga institutionerna ökades.

De centrala, statliga kulturinstitutionerna blev inte föremål för några mera omfattande förändringar vid denna tidpunkt, utan den tydligaste profileringen kom att gälla utbyggnaden av regionala kulturinstitutioner för teater, musik och museer. Här skulle staten och landstingen samverka. Länsstyrelserna gavs en ny roll i den regionala kulturminnesvården – numera kulturmiljövården.

Den inriktning som kulturpolitiken fick 1974 kom i allt väsentligt att gälla oförändrad under två decennier. Under 1990-talet gjordes en utvärdering som presenterades i betänkandet Tjugo års kulturpolitik (SOU 1995:85) och en samlad översyn av en parlamentarisk kommitté, den s.k. Kulturutredningen i betänkandet Kulturpolitikens inriktning (SOU 1995:84). Dessa betänkanden låg till grund för en ny proposition om kulturpolitikens långsiktiga inriktning (prop. 1996/97:3). Efter riksdagens behandling fastställdes nya mål för en nationell kulturpolitik (bet. 1996/97:KrU1, rskr. 1996/97:129). De markerade inte något avgörande brott mot de tidigare målen men betonade t.ex.

värdet av kulturell mångfald. Vidare gavs bevarande och brukande av kulturarvet plats bland målen och detta har kommit att motsvaras av att museerna efter hand fått en mer framskjuten plats i den kulturpolitiska debatten. I propositionen underströks litteraturens och läsandets betydelse samt konstnärernas villkor. En bibliotekslag infördes. Inga större förändringar i fråga om politikens inriktning har därefter gjorts.

Behovet av en översyn

Regeringen anmälde i budgetpropositionen för 2007 (prop. 2006/07:1, utg.omr. 17, s. 61, bet. 2006/07:KrU1, rskr. 2006/07:37) att den – med hänsyn till det senaste årtiondets förändrade samhällssituation – avsåg att under mandatperioden pröva hur de nuvarande kulturpolitiska prioriteringarna och strukturerna förhåller sig till dagens samhälle.

Den kulturpolitik som förts sedan 1974 präglas av de grundsatser som slogs fast vid denna tidpunkt och de arbetsformer som då hade utvecklats. Det är den tidens syn på bl.a. fördelningen i offentligt och enskilt ansvar, på relationen mellan nationellt och internationellt arbete, på förvaltningens uppgifter och på kulturinstitutionernas roller, som kommit att utmärka kulturpolitiken. I synen på kulturens finansiering märks alltså tydligt 1970-talets likhetstecken mellan det samhälliga ansvaret och offentlig finansiering. Trots att mer än tre decennier med genomgripande samhällsförändringar passerat har inte någon avgörande förändring skett av vare sig inriktning eller förutsättningar för kulturpolitiken. Kulturpolitiken bör dock följa, spegla och bidra till samhällsutvecklingen. Behovet av en bred översyn av kulturpolitikens inriktning och arbetsformer är därför stort. Nedan följer en redovisning av de områden där det är särskilt motiverat med översyn och förnyelse.

Kulturpolitikens mål

De nu gällande nationella målen för kulturpolitiken är:

- att värna yttrandefriheten och skapa reella förutsättningar för alla att använda den,

- att verka för att alla får möjlighet till delaktighet i kulturlivet och till kulturupplevelser samt till eget skapande,
- att främja kulturell mångfald, konstnärlig förnyelse och kvalitet och därigenom motverka kommersialismens negativa verkningar,
- att ge kulturen förutsättningar att vara en dynamisk, utmanande och obunden kraft i samhället,
- att bevara och bruka kulturarvet,
- att främja bildningssträvandena samt främja internationellt kulturutbyte och möten mellan olika kulturer inom landet.

Målen har nu funnits i ett decennium. I de flesta hänseenden uttrycker de värderingar som fortfarande torde möta bred enighet medan de i andra hänseenden kan te sig föråldrade. Målen är också allmänt hållna och ger därför inte vägledning för politiska prioriteringar. Likaså är de formulerade och beslutade enbart som mål för en avgränsad kulturpolitik men de berör i hög grad också andra politikområden. Det finns också skäl att överväga överensstämmelsen mellan målen och de medel genom vilka de kan förverkligas. Kulturpolitiken kan inte i samma utsträckning som hittills avse insatser inom det egna avgränsade fältet. Bland annat på denna grund finns det skäl att se över de kulturpolitiska målen.

Regeringens utgångspunkt för kulturpolitiken är tilltron till kulturens egenvärde och den kreativitet den föder. Ur enskildas engagemang och i mötet mellan människor skapas kulturen. Genom möten och dialog mellan olika kulturer och individer skapas förståelse. Kulturens frihet skall värnas och främjas. Kulturen är en sammanhållande kraft i de mänskliga gemenskaperna. Den är nödvändig för samhällets, demokratins och förvärvslivets existens och utveckling. Det konstnärliga skapandet och människors ideella kulturengagemang behövs i det demokratiska samtalet och skall därför tas till vara och uppmuntras. Professionella kulturskapare skall ha goda villkor. Kulturarvet skall vara en angelägenhet och rättighet för alla. Samernas och de andra nationella minoriteternas kultur och historia skall uppmärksammas. Kulturens värden skall vara tillgängliga för alla – genom bildningsarbete, genom möjligheter

till eget skapande och genom möjlighet att ta del av professionellt konstnärligt skapande. Jämställdhet skall vara en central fråga för kulturpolitiken.

Samhälleligt ansvar för kulturområdet

Kulturpolitiken har i hög grad byggt på ett samspel inom den offentliga sfären mellan stat, landsting och kommuner. Detta samspel skall även framgent vara en hörnsten. Staten, landstingen och kommunerna skall tillsammans svara för den offentliga sektorns insatser för kulturområdet. Det är emellertid av grundläggande betydelse att dessa insatser också knyter an till, samspelar med och understödjer kulturengagemanget hos de enskilda medborgarna och hos dem som engagerar sig på frivillig basis. Ideella krafter lägger en viktig grund, t.ex. genom samlingslokaler, för kulturen och möjligheterna att förverkliga kulturpolitikens mål. Medborgarnas efterfrågan utgör också det professionella kulturutbudets viktigaste ekonomiska och kommersiella grundval. Föreningslivet har en särskild betydelse för kulturlivet i vårt land.

De samverkansformer inom den offentliga sektorn som etablerades under 1970-talet, i första hand kring den gemensamma finansieringen av de regionala kulturinstitutionerna, skapades som ett sätt för staten att stimulera kommunerna och landstingen till ökade insatser på kulturområdet. Även efter det att nätet av institutioner i allt väsentligt byggts ut och fungerat i flera decennier, har de yttre formerna för samverkan förblivit i huvudsak oförändrade. Under denna tid har emellertid synen i landsting och kommuner på den egna kulturpolitiska rollen förändrats och utvecklats. Många landsting och kommuner utvecklar självständigt sin kulturpolitik och har egna kulturpolitiska ambitioner. Samtidigt har former och praxis för statens styrning av den kommunala sektorn utvecklats på många punkter. Likaså har de regionala samarbetsformerna förändrats. Nya landsting har bildats i Skåne och Västra Götaland, som på försök har tagit över vissa statliga uppgifter. I Skåne gäller det bl.a. uppgiften att besluta om statsbidrag till regionala kulturinstitutioner enligt vad som närmare föreskrivs av regeringen.

Kulturpolitiken har hittills i hög grad haft som utgångspunkt att de statliga insatserna skall följa samma modell över hela landet. Hänsynen till skillnaderna mellan olika delar av landet och hur olika regioner är organiserade talar dock för att så inte behöver vara fallet i framtiden. Så finns t.ex. särskilda behov av kulturinsatser i storstadsområdena bl.a. med tanke på betydelsen av att motverka utanförskapet i utsatta bostadsområden. Ansvarsfördelningen mellan staten, landstingen och kommunerna är en fråga som behöver lyftas fram, sett i ljuset av dagens kulturpolitiska behov och möjligheter.

Jämfört med många andra länder i Västeuropa har kulturfinansieringen i Sverige en hög offentlig andel medan bidragen från enskilda och näringsliv är mindre. När utrymmet för ökad skattefinansiering varit begränsat eller saknats har detta inneburit att kulturområdet saknat expansionsutrymme.

Dagens syn på samhälleligt ansvar innebär att även betydelsen och nödvändigheten av stöd till kulturområdet från källor utanför den offentliga sektorn bör bejakas. Det är också angeläget att ideella insatser ges större uppmärksamhet. Att se kulturverksamheternas finansiering som enbart en offentlig angelägenhet skapar en risk för att verksamheterna tappar i bred samhällsförankring. Kulturens frihet värnas bäst när den kan baseras på stöd från många källor.

Stöd från enskilda, ideella krafter och näringslivet till kulturen är av växande betydelse. Vagar att ytterligare uppmuntra och utveckla detta behöver dock sökas. Det behövs utvecklade relationer och utbyte mellan kulturliv och näringsliv. Detta inkluderar även att skapa förutsättningar för entreprenörskap och företagande för konstnärer och kulturskapare. Den s.k. upplevelseindustrin eller de s.k. kreativa näringarna med kulturella tjänster som grund, är i dag ett tillväxtområde. Dess utveckling bör främjas.

Statens ansvar och kulturpolitikens samspel med andra angränsande samhällsområden

Staten har ett långsiktigt ansvar för att stödja kulturlivets utveckling. Men det ansvaret är inte exklusivt utan bör så långt

som möjligt ses som en del av ett brett samhällsansvar för kultur, dvs. ett ansvar där staten, landstingen och kommunerna har sina självklara platser men som också inkluderar hela det civila samhället, de enskilda medborgarna och näringslivet.

Med sådana utgångspunkter blir frågan om de specifikt statliga åtagandena inom ramen för de kulturpolitiska målen betydelsefull. I propositionen 1996/97:3 om kulturpolitiken finns, förutom de nationella målen, ett stort antal s.k. inriktningsmål formulerade med sikte på vad de statliga insatserna skall åstadkomma inom kulturpolitikens olika sakområden eller i relation till olika konstnärliga genrer. Därjämte har ytterligare särskilda inriktningsmål, t.ex. för arkivväsendet, kulturmiljövården samt arkitektur, formgivning och design, beslutats av riksdagen i skilda sammanhang (se prop. 2006/07:1, utg.omr. 17, s. 26). Slutligen anger regeringen ytterligare mål för myndigheternas verksamhet i de årliga regleringsbrev.

Mängden av inriktningsmål av olika art och karaktär och de andra ambitioner som uttryckts i skilda sammanhang gör det svårt att urskilja grunderna för de statliga insatserna. Det behöver bli lättare att se tydliga linjer i insatsernas inriktning.

Kulturpolitikens samverkan med andra politikområden har varit förhållandevis svagt utvecklad, även om undantag funnits, t.ex. i insatser för regional utveckling eller inom kulturmiljövården. Därmed har inte kulturens potential för olika samhällsområden tagits till vara och inte heller möjligheterna till förnyelse av kulturområdet. Också detta förhållande innebär en risk för att politikens samhällsförankring inte utvecklas såsom önskvärt.

Den statliga förvaltningsorganisationen, institutionsstrukturen och stödordningarna

Den förvaltningsorganisation, de institutioner och de redskap som kulturpolitiken byggt på och arbetat med har i flera hänseenden kunnat anpassas efter förändrade förhållanden. Den grundläggande strukturen och organisationen har dock i allt väsentligt förblivit oförändrad. Kulturområdets livskraft hör nära samman med utveckling och förändring men flera tecken

pekar mot att kulturpolitiken kommit att få ett alltmer ensidigt förvaltande drag. Behovet av förnyelse och utveckling har kommit i bakgrunden. Det kan gälla svårigheter för nya uttrycksformer att få uppmärksamhet och erkännande inom kulturpolitikens ramar. Insatserna inom politikområdets olika avsnitt hänger inte till alla delar samman på det sätt man skulle önska. Det är t.ex. eftersträvansvärt att kulturinstitutionerna och det obundna kulturlivet kan utveckla ett mer fruktbart samspel. För institutionernas egen utveckling är ett aktivt jämställdhetsarbete av stor betydelse.

De statliga insatserna bör i ökad utsträckning grundas på överväganden om olika handlingsvägar för att uppnå de politiska prioriteringar som läggs fast. Detta förutsätter bl.a. att man inom politikområdet i ökad utsträckning arbetar med uppföljningar och utvärderingar av det som görs samt bygger upp en beredskap för ett kontinuerligt förändringsarbete.

Det är viktigt att politiken kan verka utifrån en modern och aktuell förvaltningsorganisation som är anpassad efter sina uppgifter och med en institutionsstruktur som på ett adekvat sätt tar om hand de statliga uppgifterna. Politiken behöver också kunna utgå från att de stödordningar som är riktade till det fristående kulturlivet, utanför de offentliga institutionerna, är rimligt avvägda.

Uppdraget

Kommittén skall utifrån kulturens egenvärde göra en samlad analys av kulturpolitiken, dess inriktning och arbetsformer. I det ligger att kommittén skall pröva hur de nuvarande kulturpolitiska prioriteringarna och strukturerna förhåller sig till dagens samhälle och till den kulturpolitiska grundsyn som uttrycks i direktiven. Med hänvisning till de utredningsbehov som pekats ut i direktiven skall kommittén överväga följande frågor.

Kulturpolitikens mål

Kommittén skall pröva om de nationella kulturpolitiska målen från 1996 behöver ändras med hänsyn till den samhällsutveck-

ling som ägt rum under det senaste decenniet och för att de skall överensstämma med de förslag om kulturpolitikens inriktning som kommittén redovisar. Kommittén skall lämna de förslag till förändringar som den finner motiverade.

Samhälleligt ansvar för kulturområdet

Statens ambition att verka för kulturens spridning över hela Sverige skall vara fortsatt hög. Det behövs nationella institutioner som fullgör ett tydligt och för hela landet väsentligt uppdrag. Det behövs också regionala och lokala kulturinstitutioner som bidrar till ett kulturutbud som är tillgängligt för alla, oavsett bostadsort. Det är angeläget att de olika offentliga aktörerna samverkar. Det behövs vidare ett kulturutbud som synliggör den etniska och språkliga kulturella mångfalden som en del av kulturarvet. Ursprungsfolket samernas och de andra nationella minoriteternas kultur skall uppmärksammas.

Med dessa utgångspunkter skall kommittén pröva om det finns skäl att förändra inriktningen av och formerna för det statliga stödet till den regionala nivån. Vid bedömningarna skall stort avseende fästas vid de regionala huvudmännens synpunkter. Klara ansvarsförhållanden mellan staten och landstingen och en fortsatt utveckling av det regionala kulturlivet skall eftersträvas. De offentliga kulturinstitutionerna skall ha förutsättningar att utvecklas långsiktigt. Erfarenheterna från lokala utvecklingsavtal mellan staten och kommuner i större städer skall beaktas. Kommittén skall lämna de förslag till förändringar som följer av övervägandena.

Kommittén skall hålla sig underrättad om beredningen av Ansvarskommitténs betänkande Hållbar samhällsorganisation med utvecklingskraft (SOU 2007:10). Ansvarskommittén har redovisat förslag om hanteringen om bl.a. bidrag till kulturmiljövård samt om fördelningen av stödet till regionala kulturinstitutioner. Den kommitté som nu tillkallas bör värdera dessa förslag i relation till sina samlade överväganden.

Jämfört med många andra länder i västvärlden finansieras det svenska kulturlivet till en förhållandevis liten omfattning och andel av enskilda medel, dvs. genom kulturverksam-

hetersnas samarbete med näringslivet eller genom donationer eller annat stöd från privatpersoner eller juridiska personer.

Kommittén skall göra en fördjupad probleminventering av orsakerna till dessa förhållanden med utgångspunkten att andelen enskild finansiering inom kulturlivet bör öka, så att enskild och offentlig finansiering kan verka sida vid sida. Inventeringen skall omfatta en jämförande studie av användningen av sponsring i andra länder, med inriktning på att finna goda exempel att dra lärdom av.

De som på professionell basis utövar kultur behöver kunna göra detta på ekonomiskt rimliga villkor. Kommittén skall därför pröva hur försörjningsmöjligheterna för kulturskapare kan främjas samt identifiera de åtgärder som kan bidra till ett ökat entreprenörskap och företagande inom kulturskapande och konstnärlig verksamhet.

Kommittén skall lämna de författningsförslag som den finner motiverade. För de utredningsuppgifter som behandlas i direktiven gäller generellt att kommittén inte skall behandla frågor avseende svensk beskattning eller lämna förslag till ändringar i den svenska beskattningen. Regeringen har i budgetpropositionen för 2007 (prop. 2006/07:1, Förslag till statsbudget, finansplan m.m. s. 135) uttalat ambitionen att under mandatperioden utreda frågan om donationer till forskning och ideell verksamhet.

Det statliga ansvaret

Det behövs – inom ramen för de nationella målen för kulturpolitiken – en väl avvägd fördelning av ansvaret för kulturen mellan de parter som skall samverka. Därför behöver också staten tydliggöra sin egen roll inom kulturpolitikens ramar och koncentrera sina insatser och åtaganden med hänsyn till den rollen.

De centrala uppgifterna för staten bör vara att främja ett fritt och dynamiskt konst- och kulturliv som är öppet och tillgängligt för alla. Detta skall ha en självständigt ställning, men också tillföra olika samhällsområden och sektorer viktiga värden. Staten bör vidare främja strävanden till bildning, vård och förmedling

av kulturarvet över generationsgränserna, barns och ungas rätt till kultur samt främja verksamheten vid de statliga institutionerna.

Med dessa prioriteringar som vägledning skall kommittén göra en självständig analys och bedömning av om de statliga insatserna har en rimlig och ändamålsenlig inriktning. Kommittén skall samlat pröva de statliga åtagandena och föreslå de omprioriteringar i fråga om statens kulturpolitiska insatser som kan vara motiverade. Kommittén får även lämna förslag till kompletterande formuleringar avseende det statliga ansvaret.

Regeringen har i vårbudgeten 2007 aviserat sin ambition att presentera en tydlig strategi för hur barn- och ungdomskulturen skall stärkas (prop. 2006/07:100, avsnitt 1.10, s. 50). Kommittén skall i sitt arbete hålla sig informerad om hur det ärendet bereds vidare i Regeringskansliet.

Orkesterutredningen har i sitt betänkande Den professionella orkestermusiken i Sverige (SOU 2006:34) redovisat förslag om bl.a. nya statliga riktlinjer för orkestermusik i Sverige. Även det statliga stödet till regional musikverksamhet omfattas av utredningens förslag. Betänkandet har remissbehandlats. Den kommitté som nu tillkallas skall vid utformningen av sina förslag väga in vad Orkesterutredningen och remissinstanserna har anfört.

Samspel med angränsande samhällsområden och med det övriga civila samhället

Kulturpolitiken bör knyta an till de samhällsfrågor som är viktiga för medborgarna.

Bland annat bör följande områden uppmärksammas:

- sambanden mellan kultur och skola, folkbildning, högre utbildning respektive forskning,
- det svenska samhällets internationalisering och integrationspolitiken,
- kulturens betydelse för ett kreativt näringsliv,
- sambanden mellan insatser för kultur och regional utveckling respektive politik för landsbygd och städer,

- sambanden mellan kultur och folkhälsa respektive hälsofrågor, samt
- utvecklingen av den kulturella dimensionen inom miljöpolitiken för att nå miljö kvalitetsmålen.

Kommittén skall bedöma om dessa frågor har uppmärksamhets tillräckligt i kulturpolitiken och om det finns ett tillräckligt väl utvecklat samspel med de verksamheter inom vilka frågorna sorterar.

Kommittén skall lämna förslag till insatser för att utveckla kulturpolitikens samspel med andra politikområden. Förslagen skall utgå från de mål och prioriteringar som gäller för respektive politikområde.

Kommittén skall kartlägga kulturpolitikens samspel med det civila samhället och ideella insatser och lämna förslag till hur detta samspel kan främjas. Kulturens förmåga att bryta utanförskap och stärka individers delaktighet i samhället skall beaktas.

Den statliga förvaltningsorganisationen och institutionsstrukturen

De centrala kulturinstitutionernas roller och uppgifter behöver tydliggöras. De kulturpolitiska grunduppgifterna för institutionerna skall preciseras.

Kommittén skall göra en översyn över den statliga förvaltningsorganisationen och den statliga institutionsstrukturen. Kommitténs överväganden skall syfta till att förvaltningsstrukturen under Kulturdepartementet blir tydligare, enklare samt mer transparent och funktionell.

Möjligheterna att samla de typer av förvaltningsuppgifter som i modern förvaltning brukar förknippas med de centrala förvaltningsmyndigheterna till färre myndigheter bör prövas. Kommittén skall pröva om den nuvarande ansvars- och arbetsfördelningen mellan myndigheterna är ändamålsenlig eller om förändringar i detta hänseende bör ske. Det kan t.ex. gälla hur kulturmyndigheterna arbetar med uppföljning och utvärdering av kulturområdets verksamheter. Det kan också gälla hur ett strategiskt ansvar under regeringen för politikområdets utveck-

ling balanseras mot ansvaret för bidragsgivning till enskilda kulturverksamheter.

När det gäller övriga kulturverksamheter för vilka staten tagit olika former av ansvar bör kommittén pröva möjligheterna att renodla den statliga organisationen till ett begränsat antal verksamhetsformer.

Kommittén skall lämna de förslag till förändringar som motiveras av övervägandena.

Kommittén skall vid översynen av kulturområdets förvaltningsorganisation beakta vad regeringen anfört i direktiven till utredningen om utvärdering av resultatstyrningen (dir. 2006:30) och utredningen om översyn av den statliga förvaltningens uppgifter och organisation (dir. 2006:123). Kommittén skall samråda med dessa utredningar.

De statliga stödformerna

Det statliga stödet till regionala kulturinstitutioner, konstnärerna och deras organisationer och enskilda kulturverksamheter och kulturprojekt skall syfta till att balansera behoven av långsiktighet och förnyelse.

Kommittén skall göra en genomgång av stödformerna. Den skall pröva om antalet stödformer kan nedbringas och om stöden kan ges med en lägre grad av detalj- eller genrestyrd inriktning. Kommittén bör identifiera om det finns stödformer som inte längre är ändamålsenliga och därför bör förändras eller utmönstras. Den bör pröva om stödordningarna är tillräckligt tydliga med avseende på vad de syftar till att uppnå, om de kan förenklas och om man kan öka insynen i hanteringen av de olika stödformerna. I syfte att öka stödets effekter bör möjligheterna att minska förvaltningskostnaderna för stödordningarna prövas.

Kommittén skall lämna de förslag som följer av dess överväganden.

Arbetsformer och redovisning av uppdraget

Med stöd av regeringens bemyndigande den 22 februari 2007 tillkallade chefen för Kulturdepartementet en särskild utredare, en koordinator för museisektorn, med uppgift att pröva olika former för ökad samverkan inom museisektorn (dir. 2007:22). I koordinators uppdrag ingår att bistå den kommitté som nu tillkallas i arbetet med de fördjupningar som behövs när det gäller museerna. Kommittén skall samråda med museikoordinatorm om de lämpliga formerna för detta.

Kommittén skall inom de tidsmässiga ramarna för sitt uppdrag sträva efter en öppen dialog med kulturpolitikens olika aktörer. Den skall hålla berörda centrala arbetstagarorganisationer informerade om arbetet och ge dem tillfälle att framföra synpunkter.

Kommittén skall beräkna de ekonomiska konsekvenserna av de förslag som läggs fram. Om förslagen förväntas leda till kostnadsökningar skall kommittén föreslå hur dessa skall finansieras. Utgångspunkten skall vara oförändrade kostnadsramar för den statliga kulturpolitiken.

Kommittén skall också redovisa vad förslagen får för konsekvenser för kulturområdets verksamheter och myndigheternas anställda.

En referensgrupp med företrädare för samtliga riksdagspartier skall knytas till kommittén.

Kommitténs arbete skall redovisas senast den 31 december 2008.

(Kulturdepartementet)